

Mätäjoki

Jeanne d'Arc:n jäsenlehti
II / 2011

Lämmin tervehdys!

Hellejakson vaihduttua hetkeksi sateisiin ja viileämpään ilmaan, istahtaa toimitus hetkeksi viimeistelemään lehteä sisätiloihin. Käsissäsi on lehti, josta löytyy monenlaista juttua ja kertomusta, joiden parissa voi tunnelmoida hetken kesäleiriä odotellessa. Siellä kohtaavat niin nuorimmat sudarit, kuin vanhimmat leiriä mahdollistavat aikuisetkin. Phileas Fogg tulleeikin olemaan jälleen yksi partiovuoden kohokohdista.

Sitä odotellessa ei muuta, kuin hyviä ilmoja ja kireitä siimoja.

Kirjoittelemisiin,

Toimitus

Päätoimittaja:	Painos:
Jarkko Jyrhämä	Painopaikka:
Toimitus:	
Lpk:n vartioita & johtajia	Mätäjoki on uskonnollisesti ja poliittisesti sitoutumaton lehti.
Kuvat:	
Jarkko Jyrhämä	Kansikuva: Vesku & paineilma
Simo Ortamo	Takakansi: Wade & puristimet
Timo Vehviläinen	
Jenni Malila	
Timo Saalasti	
Leevi Saarelainen	Kotisivut: www.jda.fi

4	Lippukunnanjohtajan tervehdys
5	Lippukunnanjohtajan [emeritus] tervehdys
6	Feenix retkellä
8	Sudarisivut
10	Isku Tampereelle!
19	Sudet (vm. 2010) esittää – Nakkivisa
21	Ilmoitustaulu
22	Kämppäisännän terveiset
23	Feenix (salapoliisi)
26	Rumpujen rytmiä ja eukonkantoa Afrikassa

*Lehden verkkoversion löydät
osoitteesta www.jda.fi !*

--Muista myös johtajiston keskustelufoorumi Nakkikioski!--

Lippukunnanjohtajan tervehdys

Kesä on viimein alkanut. Siitä varmana merkinä ovat lämpimät säät, uudet ylioppilaat ja tietysti kesäloma. Partion kannalta kesä tarkoittaa hiljaisempaa kautta, kun Kolon toiminta hiljenee viikottaisista kokouksista. Tämä ei kuitenkaan tarkoita, että partiota ei olisi kesäisin. Itse en ainakaan tiedä parempaa, kuin mennä yhteisellä partioporukalla kämpälle viettämään lämmintä kesäpäivää uiden ja ruuasta nauttien.

Varmasti jokaisen mielestä kesän paras tapahtuma on oman lippukunnan kesäleiri. Tänä vuonna se järjestetään Ruislehdon leirialueella 26.7.-3.7.2011. Toivottavasti näen siellä mahdollisimman monta tuttua partiokaveria.

Viimeistään syksyllä!

-Sandra

Lippukunnanjohtajan [emeritus] tervehdys

Phileas Fogg matkusti maailman ympäri 80 päivässä. Matka oli täynnä jännitystä ja kiirettä. Siihen aikaan ei ollut vielä lentokoneita, ei autoja, ei radioita.

Kesäleirillä pääsemme matkalle mukaan. Suuntana ovat jännittävät Intia, Japani ja Yhdysvallat. Herra Foggin matkaseurana oli luotettava palvelija Passepartout. Meillä matkaseuranamme on kaikki tutut ja uudet partiokaverit.

Matkaamisen lomassa ehdimme toki leirillä syödä, uida ja olla hyvässä seurassa. Mikä siis voisikaan olla parempi tapa viettää heinä- elokuun vaihdetta!

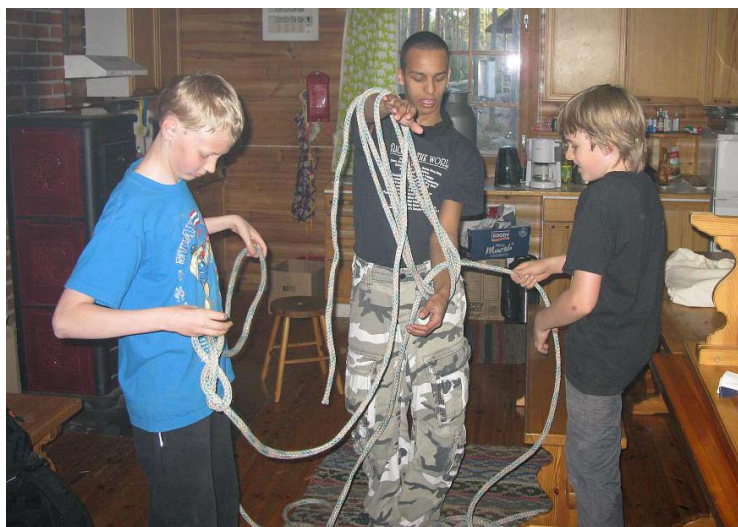
-Panu

Feenix retkellä

Tiukka osasto Feenixejä kokoontui Leppävaaraan suuntana sinne mi-hin nenä näyttää. Tällä kertaa nenä osoitti suoraan koti lpk:n vanhaa kämppää. Saavuttuaan suuremmista kummelluksista (pienemmät on jo oma tarina sinänsä) kämpälle aloitettiin majoittautuminen laverille. Oli suorastaan mahdoton saada mahtumaan kaikki niihin pieneen tilaan. Sitten olikin vuorossa apinannyrkin teko köyteen, jota ensin harjoiteltiin pienemmillä naruilla. Siinä touhussa tuli nälkä, joten mahtavat lämpärit iltapalaksi teki kaupansa. Ennen nukkumaan menoa oli kuitenkin vielä selvitettävä kuka oli porukan Monopoli mestari. Henri selviytyi voittajaksi tässä taistossa köyhdyttämällä kaikki muut.

Lauantaina herättyämme sujautettimme aamupalan tuulen suojaan ja lähdimme pienelle happihypelylle läheiseen pikkumetsikköön (Nuuk-sion kansallispuistoon). Matkan aikana harjoiteltiin viestitystä lipuilla ja apinannyrkin heittoa. Takaisin kämpälle löytämiseen jouduimme myös käyttämään suunnattomia suunnistuskyyjiämme (emme eksyneet, hyvä Henri ja Paavo).

Apinannyrkin tekoa isoon köyteen.

Paavo ja Henri antavat nuotiolle apuvirtaa, jotta se käynnistyisi.

Lounaan syötyämme kävi Feenixien ahkerampi puolisko avustamassa saunatalkooporukoitakin kanniskelemalla tiiliä. Sitten olikin hyvä ryhtyä tutkiskelemaan mikä on hyvä keino sytyttää nuotio ja tällä kertaa voittajaksi selviytyi Patapata ja patteri.

Kalapuikkojen ja perunamuusin kadottua vatsoihimme ja saunan saavuttaessa tarvittavan lämpötilan oli aika puhdistaa itsestämme päivän pölyt pois. Tämän jälkeen kävimme vielä nuotiolla paistamassa makkaraa ja keppejä. Päivän touhuista väsähtäneenä vetäydyimme kortinpeluun kautta makuupusseihimme kuuntelemaan illan tarinaa. Sunnuntai sitten sujuikin totutussa psikkojen kuntoon panemisen ja kotiin lähdön muodossa.

Vauhdissa mukana olivat : Timo S, Onni, Henri ja Paavo

Sudarisivut

Arvaatko, ketä on haastateltu?

Nimi & partionimi

Liian henkilökohtainen kysymys. Haluan pysyä anonyyminä.

Ikä

26 vuotta

Montako vuotta olet toiminut lippukunnassa? Partioura tiivistettynä?

Vasta 18 vuotta

- 3 vuotta sudenpentuna
- 3 vuotta vartiolaisena
- 4,5 vuotta vartionjohtajana
- 6 vuotta lippukunnan hallituksessa
- 2,5 vuotta apulaislippukunnanjohtajana

Mitä odotat tulevalta toimintakaudelta?

Odotan, että saamme uuden saunarakennuksen valmiiksi. Tämän johdosta odotan myös aikaa jäävän enemmän partion ydintoimintaan eli retkeilyyn. Tavoitteeksi voisin ottaa, että tulevalla toimintakaudella tulisi nukuttua ainakin kymmenen yötä laavussa tai teltassa (kesäleiriä ei laske- ta tuohon lukuun).

Lempileikkisi?

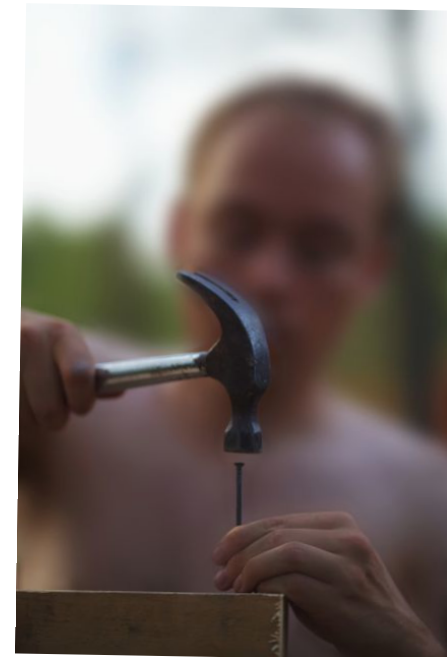
Tosi vaikea valita vain yhtä, mutta sen verran voin kyllä paljastaa, ettei se ainakaan ala sanoilla: ”Tuolta he tulevat poneillansa...”

Lempiruokahuutosi?

Kts. ed. vastaus.

Heräät aamulla entisten rahastonhoitajien, Veskun ja Jennan välis- tä. Mitä on tapahtunut?

Jaa-a, paha näillä tiedoilla on täysin rekonstruoida edellisen illan ta- pahtumia, mutta kaipa siinä ainakin ajoissa on nukkumaan menty, jos aamulla kerran jo herätään.

Isku Tampereelle!

-yhteiskuntatarpon majakka 6.-8.5.2011

Retkikuntamme kokoontui Pasilassa ja ensimmäisten karkkivarastotäydennysten jälkeen rynnimme junaan aiheuttaen kanssamatkustajissa, varmastikin ystävällismielistä, mulkoilua valloittaessamme vaunun rinkoilla, kapsäkeillä sekä 17 ihmisen kohtuullisella äänenkäytöllä. Koska emme kuitenkaan tunteneet saavamme tarpeeksi huomiota, Riihimäellä nousimme ja juoksimme seuraavaan vaunuun, joka oli ainoa vaunu siitä junasta, joka jatkoi matkaa Tampereelle asti. Matkalla tutustuimme ennakkoon tulevaan kohteeseemme aina yhtä luotettava Hikipedia opaanamme.

Perillä vartioita odotti järkytys. Toijalan takana ei tosiaan ollutkaan mitään, ja taantuminen maaseudulle tarkoitti myös kännyköistä, läppäristä ja Ipodeista luopumista. Vieroitusta lääkittiin lupailemalla pisteitä elektroniikanluovutusnopeudesta. Kata lähtikin siitä sitten astetta säteilevämpänä suoraan kololle, kun taas Elina riensi viemään vihjeitä. Vessatauon jälkeen vartiot saivat mystisen avaimen tehtävänä etsiä siihen sopiva lukko. Pariutuminen onnistuikin pian aseman säilytyslokerikon kanssa, josta vartiot saivat mukaansa hedelmän sekä kirjekuoren vihjeineen ja karttoineen. Vihjeet seuraavan kirjekuoren olinpaikasta ratkottiin nopeasti ja vartiot lähtivät matkaan kukin suuntaansa. Paikallisten, ja oman, päättelyn avulla seuraava kuori löytyikin puistosta roskikselta/sta. Siinä oli tehtävänä mm. arvioida Satakunnan sillan pituutta ja sekä käydä kaupassa ostamassa hedelmäisen tuotteen ympärille kietoutuvat kokkisota-ainekset, sekä sanakäänteisiin kätkeytyvä ohje Tampereen Kotkien (takotako, burritoburrito) kololle.

Vartioiden suoriutuessa tehtävistä ja vihjeistä kukin varsin, sanottakoon, omalaatuisella tavallaan johtoporras kävi vastapäisessä kaupassa ruokaostoksilla, havainnoi faktan, ettei kololla ollutkaan jääkaappia, valmisti fish&chipsejä (aloittelijat kutsuvat kalapuikoiksi & ranskiksiksi) sekä valmistautui odottamaan.

Ensimmäisenä Kololle saapui Scorpions, jotka olivat tehneet huololla taustatutkimusta ja Leevin muistaessa kolon osoitteen ulkoa pojatpa kävelivät suoraan kohteeseen.

Matkalla he kerkesivät vielä tajuta, että vihjeen ”H” tarkoitti, aivan oikein, kartalle piirtyvää risteystä.

Jonkun aikaa siinä odotettuaamme seuraamme liittyi Booat, jotka eivät olleet halunneet kävellä aivan tarpeeksi pitkälle suoraan vihjeen osoittamaa tietä, vaan palasivat vielä (edes)takaisin ja kävivät pyörimässä ennakoivasti seuraavan päivän sisäpihoilla.

Hieman myöhemmin, (lue: kun ilta oli jo laskeutunut, ruoka jäähtynyt ja tähdet nousseet taivaalle) lopulta, yllätysyllätys, Pöllöt eksyivät oikealle sisäpihalle. He olivat pettämättömällä päättelykyvyllään päätyneet täysin väärälle sillalle (Tammerkoskea ylittää 8 siltaa, ei tullut mieleen sitten katsoa karttaa?), sieltä loistavaa loogisuutta käyttäen keksineet ”H”:n tarkoittavan Hesburgeria (mäkkärin kannattajana tätäkin on vaikea hyväksyä), valaistuneet matkalla ja päätyneet kotkalogoin varustetun K18-baarin ulkopuolelle. Harhauskoisten huomautukset siitä, ettei tämä nyt ihan näin voi olla, jätettiin huomioitta, koska ”kaikki täsmää”. Joten mitäpä muutakaan sankarimme tekivät kuin (eih!) astuivat neonvalon hämäämään ja sulautuvat sujuvasti perjantailanbilekansa tonkiessaan roskiksia rinkkoineen ja reppuineen musiikin basson tahdissa, on the floor, wo-u-ooo.

Kaikki luukut ja kaapit käännettyään Pöllöt tajusivat sentään olevansa ennemmin ulkoilma- kuin yöelämlintuja ja poistuivat takapihalle, josta joku, ah vihdoinkin, ohjasi pojat oikealle tielle, josta he pääsivät lopulta oikealle kololle.

Ruokaa naamariin, 15 minuutin kokkisotailu (lopputuloksesta voinee päättellä jotakin, jos Scorppareiden ruuan syömisestä taistelivat jo vihollisjoukkueetkin), iltatoimet ja nukkumaan siskonpetiin takahuoneen lattialle (kyllä, kololla oli erikseen iso takkahuone kokoushuoneiden lisäksi).

Lauantai

Lauantaiaamu valkeni, joidenkin mielestä liian varhain, yläkerrasta kuuluvaa säädöttömään jyskytykseen; urheiluhallissa alkoi koris-turnaus. Mutta mitäpä me siitä, aamupalan jälkeen tutustuimme paikkalliseen murteeseen, jotta osaisimme puhua tätä uutta ugrilaista kieltä, vartiot näyttivät taitonsa näytelmässä, ja lähtivät matkaan.

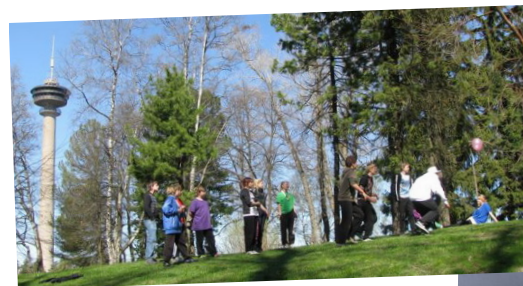
Päivän kiertely Nääsvillessä tapahtui pääasiassa niin kutsutun Keskustan alueella, jonka väkiluvusta lähteidemme ja näkemystemme mukaan 95,7% on puluja ja loput 4,3% pulsuja. Eteneminen em. alueella tapahtui edellisen päivän tavoin vihjeen luota toiselle-menetelmällä. Ensimmäinen etappi oli valkoisille virtahevoille perustettu Muumimuseo, josta hyvin alkanut matka jatkui Näsinpuistoon (Booat tosin kävivät myös ihan ”Särkänniemipuiston” porteilla) tehtäviä suorittelemaan ja edelleen kuvan osoittamalle Finlaysonin vanhalle tehdasalueelle. Rupriikki-mediamuseossa riitti nähtävää näkörarioista ja muista vekotimista, ja Elina ja Kata kerkesivät saamaan uutta etumatkaa vihjeiden viemiseen, varsinkin kun vartiot kävivät myös syömässä välissä itse valitsemassaan paikassa.

Vihjailuihin jatkoa löytyi edelleen Beatlesien sukellusveneen väriseltä itsepalvelukirpputorilta ja tehtävänä oli ostaa vartiota kuvaava esine kyseisestä ludehallista ja maistaa viereisen torin Tapola-kojusta

Tamperseen perinneruokaa. Legenda kertoo, että 1500-luvulla tamperelaiset voittivatkin 99% turkulaisten kanssa käymistään sodista nimenomaan siksi, että heillä oli mustat makkarat aseinaan (liekö turkulaisten ”äly” vaikuttanut asiaan myös). Kenties tästä perinneruuasta johtui myös hämäläiskaupunkiin pinttynyt ominaishaju.

Makkarat mahassaan vartiot jatkoivat kulkuaan jälleen Tammerkosken yhtä siltaa pitkin (Mikko Alataloa ei kuitenkaan näkynyt) Ko”hiihto”keskukseen. Pojat aiheuttivat ihastusta/pahennusta ”Vain” ja ”Tiina Trikoon” pukukopeilla, tytöt taas jonottivat uusia tyylejä kokeilevan ”Mekkomiehen” sovituksien. Ja eikun mummoja taluttelemaan kustannusyhtiö-tähtikuvio-lankadulle ja ihastuttavan vaaleanpunaiseen vohvelikahvilaan supervohvelille.

Sitten olikin päivän vihjeistä ja tehtävistä suoriuduttu, kiitettävän ja yllättävän nopeasti. Scorpparit ottivat kenties mummontalutuksesta vaarin ja tajusivat käyttäen ajan hyödykseen ja jäädä kaupungille hyörimään. Päivän alussa oli nimittäin annettu tehtäväksi valokuvata kirkkoja ja toreja (ei veneitä eikä torneja) ja niinpä Scorpparit jäivät nauttimaan auringosta kuluttaen kameran filmiä.

Tai lähinnä muistikorttia. Toiset vartiot saapuivat sen sijaan kololle lähes rintarinnan kuin ponileikissä konsanaan, mutta vaeltajat käännytivät Booat ja Pöllöt vielä pihalle pelaamaan palloa ja frisbeetä.

Pian kävi kuitenkin kutsu ruualle ja kanaperunasyömingeistä selvittyämme saapui paikallinen partiolaispariskunta vetämään yllätysohjelman. Vartiot saivat kasan kuvia ja tehtäviä selvitettäväkseen, ja sopivasti jo aiemmin päivällä kaupunkiin tutustuneena he suoriutuivat valokuvasuunnistuksesta nopeasti, saivat selville, mikä näytelmä meni teatterin isolla näyttämöllä sekä oliko partahepun auto lähdössä Siperiaan. Sillä välin vaeltajat kuulivat kivasti lennonjohtajan työn arjesta (?). Suunnistajien palatessa takaisin pisteet käytiin läpi pikavauhtia. Booat sijoittuivat pronssille ja saivat muutamia paikallisuutislehtiä, jotta voivat kartuttaa Manse-tietämystään vielä vähän enemmän. Pöllöt tulivat hienosti hopealle ja ansaitsivat Tappara-tarrat, ja kevään uusi Leijonat on Scorpparit, jotka saivat veivattua itsensä voittoon (tarina ei kerro oliko kyseessä Miken vai Nupen tyyli) ja palkinnoksi, ei seväliä, mustaa makkaraa!!

Tuloksista hikeentyneenä hipsimme urheiluhallin pukukoppeihin peseytymään disco-pallon välkkyessä. Edes edellisillan harjoittelusta huolimatta Pöllötkään eivät saaneet kuitenkaan lupaa ottaa osaa tyttökoripalloilijoiden turnauksen estrogeenipainotteiseen diskoteekkiin. Sen sijaan kenties ylenmääräisestä sokerinkulutuksesta johtuen vaihdoimme henkilöllisyyksiä ja yritimme keksiä, keitä olimme. Yritimme myös selvittää puhumatta, mihin ryhmään kuulumme tietämättä, mikä leima otsasamme oli. Luvattoman paljosta suklaamoussemäärästä inspiroiduttuun vartioiden vartiot yrittivät myös parantaa maailmaa ekotehobingon ja ilmastovisan muodossa. Peliäikaa estraadilla sai myös vartioiden hankkimien esineiden esittely. Roope-setä esitteli sarjakuvakirjan, ToffeMuffe lievititti tyttövartion suklaanhimoa, ja Mufasa oli saapunut seuraamme yhtä ilmeikkäänä ja sinisenä kuin Pöllöt vartion puuttuvan jäsenen kuuluukin. Vielä minuuttipelin sukkahousuista (mallikkaasti) ja ilmapalloista (ei niinkään) selvittyämme kuivasimme lattian ja nukahdimme konsertoitamasta toisin sanoen kuoroesityksestä palanneen Lotan unilauluun.

Sunnuntaina vielä edellisaamuista säälimättömämmät pallonpomputukset saivat meidät jälleen pakottautumaan ylös ja aamupalalle. Vaikka ikkunasta katsottuna betoni näytti harmaalta, niin ulkona paistoi jälleen lämpimästi ja ryhmämme kirmasi nuorten vasikkojen tavoin laitumelle ja puistoon pienimuotoiseen pt-rastikiertoon. Jo tuttujen ilmapallojen ja mummojen lisäksi uutena elementtinä rasteilla oli ea. Puolilta päivin jauhelihatomaattimakaronisetit haaviin ja vartioiden oma aika (toisin sanoen vaeltajien vapaa-aika) alkoi. Vartsojen hienot ja tarkat etukäteissuunnitelmat tutustua paikkakunnan kulttuurihistoriaan hienostuneesti museovierailuin ja puistokävelyin kuitenkin vaihtuivat, kun heidän tielleen osui Megazone. Vartiot taistelivat kaksi kierrosta (arvoitukseksi jäi, kuka halusi revanssin) täysin privaalisti. Tällä välin vaeltajat naatiskelivät ah, hiljaisuudesta ja kahvilan oih, niin hyvistä leivoksista. Kellon kukkuessa jo kolmea palasimme kololle ja pakkailimme hyvin nopeaan tahtiin kamamme ja suuntasimme kohti kiskoja. Otimme ilon irti joka hetkestä, ja tieräkkö oli muuten hyvä reissu nääs! (Ja olimme junassa 3 minuuttia ennen sen lähtemistä).

Mukana Manses oli nääs:

Elina, Kata, Lotta

Lari, Mikko, Pavel, Alex
Emma, Veera, Taru, Eeva, Lotta
Leevi, Roope, Olli, Walter, Jaakko

Teksti: Elina Leinonen
Kuvat: Leevi Saarelainen

Korulauseita matkan varrelta:

- Sun vatsa on niin pehmeä.

* Se ei oo mun vatsa..

- Nojoo! Tää vessa on pienempi ku mun toilettipussi!

- Hei, anteeks! Missä tääl on thaihieronta?

* Onks tää joku piilokamera?

- Veeran oppimistavoitteet retkelle: oppia kuorimaan banaani (check), oppia viheltämään (not), oppia tietämään kuka on Timo Soini ja Teemu Selänne (no se eka on joku perus suomalainen ja jytty, ja toinen on joku urheilija kai, jääkiekkoilija..?)

- Larin oppimistavoitteet retkelle: oppia puhumaan naisille (totally not)

- Alexin oppimistavoitteet retken jälkeen: älä tunge niitä kananmunia enää Mufasaan!

- Hei, mä tein tosi hyvät vaihtokaupat! Mä vaihdoin mun melkein täyden karkkipussin tähän Tappara-tarraan! Vähäks mä oon hyvä!

- Piipahrin lutkulas.

- Useamman pringles-purkin kuljettaminen kerralla paikasta toiseen voi olla yllättävän hankalaa.

- Scorpions on niinku Roope-setä, koska me ollaan rikkain vartio. Ja nää kaks on niiku Aku ja Touho Ankka, joita Roope-sedän pitää välillä vähän komentaa.

* Niin, ja mä oon niinkuin Mikki Hiiri, koska olen pieni ja älykäs.

- Mufasal on iso maha, niinkuin näillänäin.taptap. Kärsä muistuttaa Larista (??) ja se hymyilee niinkuin Mikko. Ja se on nimetty tietty Rassen mukaan (???).

- Tää Muffe on niinkuin se edellinen Toffe, joka hävis matkalla. Ja tää on suloinen niinku me ja me tykätään kans paljon suklaasta.

- Hamici, ei! Sä oot niin kujalla!!

* Missä se on?

- Aa, joo, BigTits! Se on puoltoista kilsaa tohon suuntaan.

Sudet (vm. 2010) esittää – Nakkivisa

- Niin ja sit me kysyttiin se vastaus niiltä muurareita..

* Öö.. Miltä muurareilta?

- Niin tietty oisitte voinu ottaa kuvia myös kirpputoreista..

* Eiii, vitsi ku ois tajunnu, me mentiin niin monen ohikin! (ylivoimaisesta voitosta huolimatta scorppareiden täydellinen hajoaminen siihen, etteivät tuota olleet keksineet..)

- Joo-o, okei. Ei, toi on se sama. Ei, toi ei oo kirkko. Joo, okei. Ei toi on se edellinen. Ei, toi taas toi sama. ei..ei..ei..ei..aa kuvat oli siinä. Okei no siis scorpparit sai 15, booat sai 7 ja te saitte yhteensä..te saitte 2.

- Pavel, sä oot niin sekaisin! ...Huiisuuh! Tömps!! *Sanoja vetää lipat keskellä tyhjää lattiaa*

- Hehe, vähäks olis hyvä jos me nyt kirjoitettais toisillemme samat. *kummankin otsassa lukee Panu Kantola*

23.57:

- vaeltajat: me ollaan sit tosi väsyneitä et olkaa oikeesti sit hiljaa ja nukkukaa jooko.

- vartiot: eeeiiiioööö...! no oikeiiiöö..

00.03

- vartiot: *zzzZZZzzz...zzzZZZzzz*

vielä 03.17

- vaeltajat: ...huomen sit niitä rasteja..ja sit kaupaa..mitenköhän se paikka aukee...australialia...

- Sattumaako: Leevi oli Mannerheim, Kata Muumin mörkö, Mikko Madonna, Emma Granlund, Elina Hamham ja Veera Johanna Tukiainen

- Vaikka ottaa valokuvaa, ei silti ole välttämättä tarkoituksenmukaista törmätä tolppaan.

- Oisitte heti sanonu et junas on vessa! Mä oon pidätelly koko matkan!

- Ihan varmasti perustamisvuosi oli 1926. Pitää olla katsos lähdekriittinen ja jos itse Yleisradion nettisivuilla näin on, niin kyllähän se pitää paikkaansa. Eiks me voitais saada tästä lisäpisteitä?

- Tummaa Tapolaa, tattis!

1. tapaavat kadulla ihastuksesi miten toimit?

a) Menet hänen luokseen ja hurmaat hänet.

b) Pissaat housuun ja jäykistyt paikoillesi.

c) Syljet päälle ja lähdet pakoon.

2. Mitä teet kun näet marttakerhon

a) Sanot päivää.

b) Haukut selän takana.

c) Pyllistät ja lähdet karkuun.

3. Mitä teet vapaa-ajalla

a) liikut

b) Pelaat pleikkaa ja välillä käyt ulkona.

c) Vieraillet vessassa ja syöt melkein koko ajan.

4. Mikä on mielestäsi paras hampurilais paikka.

a) McDonalds

b) Rolls

c) Hesburger

5. Mikä on eniten sinua kuvaava simpson hahmo

a) Lisa

b) Milhouse

c) Nelson

6. Mikä eläin kuvaa sinua eniten

a) Kyyhkynen

b) Hiiri

c) etana.

Ilmoitustaulu

Eniten a. vastauksia	Eniten b. vastauksia	Eniten c-vastauksia
Jannen nakki	Prinssi nakki:	Pirkka nakki:
olet reipas auttavainen retkeilevä sporttinen kilpailuhenkinen uljas rohkea.	ujo hiljainen sisäänpäin suuntautunut.	persoonaton haiseva tyhmä älykääpiö pihi teennäinen röyhkeä.

PHILEAS FOGG 2011 – Tervetuloa kesäleirille

- 26.7.-3.8.2011 -

- 26.7.-31.7. (sudenpennut) -

Leiri pidetään Ruislehdon leirialueella Saaramaalla Itä-Kouvolassa. Toinen leirikirje on lähetetty ilmoittautuneille, ja se sisältää mm. maksuohjeet, lähtö- ja paluuajat, varustelistan, vierailupäivän aikataulun ja ajo-ohjeet.

Tervetuloa kaikki mukaan kesän hauskimmalle leirille! *Mikäli haluat vielä mukaan, kysythän asiasta mahd. pian!*

Leirinjohtaja
Simo Ortamo
050 360 5649
ortamosimo@gmail.com

Uusi lippukunnanjohtaja ja hallitus valittu kevätkokouksessa kaudelle 1.6.2011 – 31.5.2012.

Lippukunnanjohtaja: Sandra Snellman

Hallitus: Jarkko Jyrhämä, Salla Malin, Maiju Tunkelo, Tero Jyrhämä, Leevi Saarelainen ja Ella Gers.

Varajäsenet: Lotta Klemetti ja Lari Jyrhämä

Lpk Jenne d'Arcin kannatusyhdistys myy jälleen teatterilippuja laatuksiin. Tällä hetkellä on varattuna lippuja kahteen näytelmään:

Kari Hotakainen: Ihmisen osa

- HKT, Pieni näyttämö
- to 20.10.11 klo 19
- rooleissa mm Ritva Valkama, Kari-Pekka Toivonen, Jaakko Saariluoma
- hyvät paikat, liput 41e, opisk 35e
- lisää www.hkt.fi

Miguel Cervantes: Don Quijote

- Ryhmäteatteri, Helsinginkadun näyttämö
- la 1.10.11 klo 19
- rooleissa Vesa Vierikko, Pertti Sveholm, Ulla Tapaninen, Taisto Oksanen, Minna Suuronen, Janne Hyytiäinen
- numeroimattomat paikat
- liput 39e, opisk 19e, opisk lpk-lainen 16e
- lisää www.ryhmateatteri.fi

Lähde taetteriin vaikka isommalla porukalla, samalla tuet lippukuntamme toimintaa!
Liput toimitetaan Konalan alueella suoraan kotiovellesi, kauemmas postitse.

Varaukset & tiedustelut:

Riitta Lipsanen
riitta.lipsanen@kolumbus.fi
myös 050 433 0997

Kämppäisännän terveiset

Kevään kääntyessä kesäksi päädyttiin lippukunnassa vaihtamaan kämppäisäntää. Luovuin tästä pestistä omasta aloitteestani ja haikein mielin. Ovathan menneet 5 vuotta kämppäisäntänä jättäneet mieleen monenlaisia ikimuistoisia hetkiä.

Keväällä 2006 Ruskeasuon Teboililla käydyissä raudanlujissa kämppäisäntäneuvotteluissa en oikeastaan tiennyt mihin olin ryhtymässä. Hetki oli otollinen. Useat parikymppiset nuoret miehet ovat intistä päästyään täynnä intoa ja täysin vailla järkeä. Uskon kuitenkin, että valitsin oikein, ja aikani kämppäisäntänä on ollut varsin opettavaista ja hyödyllistä. Kämppäisännän pestissä on ollut sekä hyviä että huonoja puolia. Pääsin tapaamaan paljon erilaisia ihmisiä ja oppimaan kokeilemisen ja erehdyksen kautta kaikenlaisia huoltotöitä. On ollut vaikea selittää partiotoimintaa tuntemattomille kysyjille, miksi ajan monta kertaa kuussa palkatta Espoon perälle pesemään muiden tiskaamattomia astioita. Siinä ei kieltämättä ole mitään järkeä.

On kiistämätön tosiasia, että lippukuntamme kämppätilanne on varmasti erinomainen verrattuna suureen osaan pääkaupunkiseudun lippukuntia. Kaksi hyvinvarusteltua kämppää Nuuksion kansallispuiston reunalla ovat todella harvinainen tukikohta partiotoiminnan harjoittamiselle. Tästä syystä on ajoittain ollut todella kivuliasta nähdä, miten vähän lippukuntalaisemme välittävät kämpistään. Kämpät ovat jääneet monesti surkeaan kuntoon retkeläisten jäljiltä. Yksi syy siihen, että kämpät ovat ylipäätään säilyneet retkeilykelpoisessa kunnossa, on että paikalla on käynyt vastuuntuntoisia ja siivoustaitoisia ulkopuolisia käyttäjiä. En osaa sanoa, miksi omien jälkien siivoaminen voi olla niin käsittämättömän vaikeaa. Onko tosiaan niin, että nuorten partiolaisten ei tarvitse kotonakaan tehdä mitään kotitöitä, vai mennäänkö kämpille vain tekemään ei-mitään?

Toivon, että kämppäimme pääsisivät palvelemaan jatkossa yhä useammin oman lippukuntamme aktiivisia retkeilijöitä. Luonnossa liikkuminen ja yhdessä tekeminen ovat hyvää vastapainoa kenen tahansa koulu- ja/tai työkiireille. Toivon myös, että pestiäni jatkava kämppäisäntä pääsee tekemään palkitsevaa ja motivoivaa pestiä. Itse aion tiskata omat tiskini, viedä omat roskani sekä opettaa myös nuorempiani tekemään niin.

Aktiivista partiokesää meille kaikille toivottaen,

KäISÄ-FLU

2006-2011

Feenix (salapoliisi)

Feenixit suorittivat kevään aikana Salapoliisi-taitomerkin ja yhtenä tehtävänä oli löytää seuraavasta tarinasta syyllinen Kullatun sormiskede katoamiseen. Lue tarina ja yritä tarinassa olevien vihjeiden avulla päätellä syyllinen.

Katoaminen

Oli synkkä ja myrskyinen yö. Konnien kokous oli kokoontunut vuosittaiseen kokoukseensa esittelemään vuoden aikana tehtyjä loistokaappauksia. Niinkuin aina ennenkin kokous pidettiin Mahti_Mirkon upeassa kartanossa. Mahti-mirko oli paatuneiden konnien puheenjohtaja. Kokoukseen osallistui kaikki kynnellekykenevät: tällä kerta mukana olivat Mahti-Mirkon lisäksi Elukka-Elias, joka oli ammattimies murtautumaan niin museoihin kuin taidegallerioihin ja kähveltämään niistä vähänkin arvokkaat taide-esineet. Apunaan hänellä oli murtokeikoillaan Julma-Juhani. Julma-Juhani tunsikin kaikki tekniset vempeleet kuin omat taskunsa. Ei ollut sellaista hälytinalaitetta jota Julma-Juhani ei olisi osannut vaihtaa. Elukka-Eliaan ja Julma-juhanin lisäksi kokoukseen osallistui myös Tosimies-Teemu, joka hankki rahansa kiristämällä onnettomilta uhreiltaan niiden viimeisetkin pennokset. Hirviö-Henrikin oli totuttu vieras vuosittaisessa kokouksessa. Hirviö-Henrin parhaimpiin tai voitaisiin sanoa pahimpiin taitoihin kuului ryöstää niin pikku-pojilta niiden tikkarirahat kuin salkkujupin luonarahat. Tähän synkkään joukkoon kuului myös Pahis-Paavo, jonka rasvaakin liukkaammat sormet takavarikoi lompakon niin poliisin kuin turistin taskusta sitä kenenkään huomaamatta. Paikalle oli vaivaitunut myöskin Luihu-Leo luonnollisesti uusimmalla hankinnallaan, jolla tottakai ajeli ilman omistajan lupaa. Vielä muutama paikka oli juhlapöydän ympärillä täytetty ja toinen niistä kuului Vilppi-Victorille, joka pystyi kopioimaan niin Marnefeltin arvo- taulun kuin työn raskaan raatajan palkkashekinkin. Viimeinen paikka meni Kiero-Kristofferille, jonka kanikonttori osti ja myi kaikkea mahdollista maan ja taivaan väliltä oli se sitten hankittu rehellisin tai vähemmän rehellisin keinoin.

Konnien kerma päästeli itsestään uskomattomia kehuja itsestään odotellessaan aterian saapumista.

Suurin osa puheista oli täyttä sumutusta ja vedätystä, mutta mitä muutaakaan voi odottaa, kun koolla oli konnien kerma.

Elukka-Elias ja Julma-Juhani esitteli ylpeänä kaulariipusta, jonka entinen omistaja oli suuri Kanahana. Tämän riipuksen oli parivaljakko siirtänyt omaan omistukseensa kaupungin museon kokoelmista. Kiero-Kristofferin silmät kiiluivat himoiten ilmoittaessaan, että hän voisi sen välittää edelleen reilua korvausta vastaan tietenkin.

Luihu-Leo oli saapunut paikalle uusimmalla hankinnallaan Ferrarilla, joka oli ennen häntä kuulunut säikyvälle filmitähdelle Ovalliselle Onnille. Tosimies-Teemu näytti toisille valokuvia paikallisesta pormestaresta, joka harrasti niissä tuumuuksia ja näin ollen joutuisi maksamaan Tosimies-Teemulle siitä, että kuvat eivät joutuisi paikallisen lehdistön haltuun. Hirviö-Henrin suurin ylpeys oli Teho-Timolta ryöstetty platinalapio kiertokankikahvalla, jonka arvoa oli hyvin vaikea rahassa mitata. Vilppi-Victor laittoi pyötään muiden ihasteltavaksi asiakirjan, joka ilmaisi hänen olevan uusi pankin konsultti ja hänelle tulisi maksaa 15000€ korvaus pelkästä läsnäolosta. Pahis-Paavo oli sulavilla sormillaan takavarikoinut Ankara-Ainolta timanttisen hiuspinnin Ainon sitä mitenkään huomaamatta. Lopuksi tuli Mahti-Mirkon vuoro ja tottakai isännällä oli lyödä pöytään erittäin hulpea esine. Tämän esineen oli Mahti-Mirko laittanut lasisen esittelykuvun alle, jota peitti samettinen liina. Luonnollisesti esitelykupu oli lukittu, koska oltiinhan kokoontumassa konnien kesken.

Syvän hiljaisuuden vallitessa johdatti Mahti-Mirko joukon peitetyn kuvun ääreen ja juhlallisesti poisti sitä peittävän samettisen suojaliinan. Sieltä paljastui häikäisevän upea kullattu sormiskede timanttisilla pyörillä, jotka sädehtivät valon niihin osuessa. Konnajoukko kohahti ihastuksesta. Vasemmasta taskustaan Mahti-Mirko kaivoi lasikuvun lukon avaimen ja aukaisi sen nostaen tämän upean esineen toisille tarkempaa tarkastelua varten.

Kullattu sormiskede timanttisilla pyörillä kiersi konnalta toiselle näiden samalla suoltaessaan ihastuneita onnentoivotuksia Mahti-Mirkolle erittäin onnistuneesta sieppauksestaan. Ihastelukierroksen jälkeen Mahti-Mirko sulki kullatun sormiskeden takaisin lasikuvun alle ja lukitsin sen. Avaimen hän laittoi takaisin vasempaan takkinsa taskuun. Oli jo myöhä, joten konnajoukko vetäytyi yöpuulle kukin heille varattuun huoneeseen Mahti-Mirkon kartanossa.

Yön aikana Pahis-Paavo lähti käväisemään wc:ssä ja sillä matkalla hän törmäsi käytävällä Elukka-Eliakseen, joka oli myös lähtenyt käymään wc:ssä. Unettomuudesta kärsivä Hirviö-Henri vietti aikaansa Tosimies-Teemun kanssa kartanon puutarhassa, joka kuitenkin jonkun ajan kulluttua käymään wc:ssä, mutta tämän Hirviö-Henri tiesi olevan pötypuhetta, koska wc:n valot eivät olleet syttyneet Tosimies-Teemun poissa ollessa. Lopulta kuitenkin kaikki konnat olivat vetäytyneet omiin huoneisiinsa nukkumaan.

Aamulla Mahti-Mirkon tarjotessa aamiaista pyysi Kiero-Kristofferi saada vielä nähdä kullatun sormiskeden timanttisilla pyörillä, mutta poistaessa samettista suojaliinaa huomasi Mahti-Mirko sen olevan poissa. Raivon ja epätoivon vallassa kuvun avainta vasemmasta takin taskustaan, mutta ei löytänyt sitä ja luuli jo hukanneensa sen. Avain kuitenkin tuokion kuluttua löytyi takin oikeasta taskusta. Kaikki yltivät syyttelemään toisiaan sormiskeden varastamisesta. Kullattua sormiskedeä timanttisilla pyörillä etsittiin kaikkialta, jopa Luihu-Leon Ferrarin sisustuskin käännettiin ympäri, sormiskede loisti poissaolollaan.

The End

Rumpujen rytmiä ja eukonkantoa Afrikassa

Lentokoneen ovesta astuttaessa vastaan hulmahti kostea ja lämmin ilma. Takana oli aamuneljältä Helsinki-Vantaalta alkanut matka lento-matka kohti Dakaria, Senegalin pääkaupunkia. Jokaisen seitsemäntoista suomalaisen rinnassa varmaan pamppaili vähän tavallista kovempaa, kun astuimme ensimmäistä kertaa lentokentän pölyiselle asfaltille. Edessä oli lähes kaikille aivan uudenvuodenlainen kokemus, kaksi viikkoa kestävä partioleiri Afrikassa.

Suomen partiolaisten kehitysyhteistyöhanke

Woomal 2011 -leiri oli Suomen partiolaisten ja Senegalilaisen partiojärjestö EEDS:n yhteistyössä järjestämä partioleiri, jolle osallistui huhtikuussa 17 vaeltajaa ja aikuista molemmista maista. Tavoitteena oli tutustuttaa erimaalaisia partiolaisia toisiinsa sekä järjestöjen keskinäiseen Woomal-kehitysyhteistyöhankkeeseen, joka aloitettiin vuonna 2009. Kuuluin itse suomalaisen leirijoukkueen staabiin vastaten sen raha-asioista.

Kahden viikon aikana kiersimme djembe-rumpujen säestyksellä eri puolilla Senegalia nähdessä mangrovepuuistuksia, orpokoteja, paikallisten partiokeskuksia ja hiekkarantoja. Lisäksi vietimme suunnilleen viikon verran leirielämää afrikkalaisen luonnon keskellä partiojärjestön leirikeskuksessa.

Leirielämää Afrikassa

Leiri oli jaettu kahteen alaleiriin, jotka järjestivät omat iltanuotionsa ja söivät yhdessä. Käytännön järjestelyistä sovittiin vasta paikan päällä, joten huomasin pian olevani toisen alaleirin johtaja. Elämä leiripaikalla poikkesi oikeastaan yllättävän vähän suomalaisesta. Asuimme teltoissa keskellä metsää, jossa tosin visersivät talitiaisten sijan aivan muunlaiset linnut. Ateriat tosin söimme sormin tai lusikoilla samalta suurelta

metallilautaselta viiden muun leiriläisen kanssa, ja iltanuotiolla soivat yleensä tauotta rummut.

Luonnollisesti kaikenlaista suomalaisilta leireiltä tuttua välineistöä oli paljon vähemmän, mutta toisaalta senegalilaiset olivat erittäin hyviä soveltamaan esimerkiksi paikalla lojuneista tiilistä ja puunrungoista toimivat penkit ruokailuun. Mitään katospressuja emme tarvinneet, sillä seuraavat sateet olivat luvassa heinäkuussa. Leiriohjelman ansios-ta opimme muun muassa värjäämään kangasta kolapähkinöistä tehtävällä väriaineella ja laulamaan afrikkalaisia nuotiolauluja. Suomalaiset puolestaan järjestivät leirillä leiriolympialaiset, jossa lajeina oli muun muassa eukonkanto, tukkihumala ja köydenveto. Monet senegalilaiset partiolaiset laulavat varmasti kokouksissaan nykyään kanoottilaulua ja puolalaista nuotiolaulua.

Kyläkoulun pihalle istutettiin muutama puu.

Senegalilaisia partiolaisia:
Fatou, Sira & Dially

Senegalia ristiin rastiin

Leirin ansiosta näimme paikkoja ja koimme asioita, joihin tavallinen turisti ei todennäköisesti koskaan törmää. Eräs vierailukohteistamme oli islamilaisen muridi-veljeskunnan perustama Touban pyhä kaupunki, jonne päästäksemme kaikki naispuoliset leiriläiset verhosivat itsensä huntuihin islamin oppien

lan kylässä taas järjestivät meiljossa tanssittiin täysikuun vapalattumme kyläilemään asuvien leiriläisluona. Senegakuuluu yleensä vanhempien ja monipäisen lapsikatraan lisäksi isovanhemmat, tätejä, setiä ja serkkuja, joten vilinää kodeissa riitti.

mukaisesti. Fimepaikalliset naiset le perinneillan, rumpujen rytmiin lossa. Dakariin pääsimme myös kaupungissa ten perheiden lilaiseen talouteen

Ohjelmaan kuului myös tavanomaisempiin nähtävyyksiin tutustumista, kuten vierailu Gorén saarelle, josta aikoinaan lastattiin orjia uudelle mantereelle. Kävimme myös viime vuonna valmistuneen maanosan suurimman ja suuruudenhulluimman pronssipatsaan, Afrikan renessanssin monumentin, juurella.

↑ Myös kanoottimatkoilla soivat rummut.

Koraanikoulun opettaja ja katulapsia.

Partiolaiset ja kehitys

Woomal-projektin eräänä tavoitteena on lisätä senegalilaisten tietoisuutta ympäristöongelmista ja kouluttaa esimerkiksi jätteiden kierrätystä. Tehtävä on vaikea, sillä maassa ei ole pääkaupunki Dakarin ulkopuolella juurikaan järjestelmällistä jätehuoltoa. Käytännössä kaikkien maan- teiden varret olivat täynnä erilaisia jätteitä aina hylätyistä sandaaleista rikkiinäisiin muovituoleihin. Roskien keskellä laiduntaville kotieläimille kuten vuohille erilaiset muovijätteet ovat usein kuolemanvaarallisia.

Suomi-päivänä esiteltiin myös valokuvia pohjoisesta.

Senegalin partiolaiset ottivat osaa yhteiskuntansa kehittämiseen hyvin aktiivisesti. Pääsimme esimerkiksi tutustumaan järjestön perustamaan kouluun, joka opetti katulapsia lukemaan ja kirjoittamaan, jotta heillä olisi mahdollisuus päästä aloittamaan koulutiensä. Partiolaiset ylläpitivät myös ammattikoulua ja auttoivat dakarilaista eläintarhaa huolehtimaan eläimistään. Senegalilaiset partiolaiset kantoivat syystä ylpeinä violetinvärisiä huivejaan.

Leirin ansiosta suomalaiset ja senegalilaiset partiolaiset oppivat paljon toisistaan ja toistensa kulttuureista. Partioleirin ansiosta kahden maan asukkaiden välille oli mahdollista muodostua tasa-arvoisia ystävyyssuhteita valtavista elintasoeroista huolimatta. Woomal-hanke jatkuu

toivottavasti vielä lähivuosina, joten suomalaisia partiolaisia nähdään Senegalissa vastaisuudessakin. Kannattaa tarkkailla Suomen partiolaisten ilmoittelua, mikäli haluat avartavalle, opettavaiselle, hyödylliselle ja ennen kaikkea todella hauskalle partiomatkalle Afrikkaan.

Teksti: Simo ”Sipe” Ortamo

Kuvat: Simo ”Sipe” Ortamo & Jenni ”Jeeba” Malila

Osa leiriläisistä sai kotiin lahjaksi aidot Afrikkalaiset kaavut.

TIETOLAATIKKO

Senegal sijaitsee Afrikan mantereen läntisimmässä nurkassa, ja sen naapurimaita ovat Mauritania, Mali, Guinea, Guinea-Bissau ja Gambia. Maassa asuu 12,6 miljoonaa ihmistä, ja sen pinta-ala on lähes 200 000 neliökilometriä. Maan virallinen kieli on ranska, mutta suurin osa puhuu äidinkielenään afrikkalaisia kieliä kuten wolofia, sereriä, peulia ja mandikaa. 95 % senegalilaisista on muslimeja

Woomal on Suomen ja Senegalin partiolaisten yhteinen kumppanuushanke, joka alkoi vuonna 2009. Senegalissa hankkeen tarkoituksena on edistää kestävästä kehitystä ympäristökasvatuksen avulla sekä järjestämällä mikroluottoja ympäristön huomioon ottaville pienyrittäjille. Suomessa tarkoitus on edistää lippukuntien kansainvälisyyskasvatusta ja kerätä varoja kehitysyhteistyöhön. Woomal on wolofin kieltä ja tarkoittaa kehitystä.

Leiriläisiä Mboron kylän torilla.

Tulevia tapahtumia

**26.7.-3.8. Kesäleiri
Elokuu Johtajaretki**

*Muista myös Kolon siivoustalkoot kesällä!
-Seuraa ilmoittelua!*